

Arrest

nr. 210 937 van 15 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. OGUMULA en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1990.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 31 oktober 2015 en dient op 10 november 2015 een aanvraag om internationale bescherming in.

Op 17 november 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 14 december 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot de Pasjtoense stam der Safi's te behoren. U bent ongeveer 27 jaar geleden geboren in het dorp Dag Kala, een subdorp van het dorp Babus in het district Pul-e-Alam in de provincie Logar. U ging tot de zesde graad naar school.

Toen u stopte met school ging u in Kabul werken. De eerste zevental maanden werkte u als bediende voor een auto-onderdelenwinkel in Kabul. Hierna werkte u ongeveer twee en een half jaar als zelfstandige in het aankopen en verkopen van auto-onderdelen uit China of Dubai. In het jaar 1389 Afghaanse kalender (2010) begon u uw eigen zaak in auto-onderdelen in Kabul. U runde deze zaak op uw eentje tot uw vertrek uit Afghanistan en had onder andere een contract met het bedrijf F. S. [...] dat geleid werd door Haji Nabi Stanekzai, de broer van parlements lid Akbar Stanekzai.

Op een zondag kwamen er twee mannen binnen in uw auto-onderdelenzaak. Ze vertelden u dat u door uw zakenrelatie met het bedrijf F. S. [...] als ongelovige werd beschouwd en u uw dood diende af te wachten. Twee dagen later, op dinsdag, werd u gebeld door Q. A. [...], een belangrijke talibancommandant uit Logar. Hij bedreigde u met de dood maar zei dat u het kon goed maken door mee te helpen een bomaanslag te plegen op het bedrijf F. S. [...]. U weigerde. De volgende dag kwam Q. A. [...] samen met enkele andere talibanleden naar uw huis in Logar waar zij een dreigbrief afgaven en uw vader en uw broer in elkaar sloegen. Uw vader en broer moesten met gebroken handen, een schedelbreuk en gekwetste benen naar het ziekenhuis. De volgende ochtend belde uw vader u om te vertellen wat er gebeurd was. U kwam naar het ziekenhuis en ging daarna naar uw huis om uw vrouw en kind in veiligheid te brengen. Toen u thuis was, klopten de taliban aan uw deur. U ontsnapte via het dak van uw huis en via het huis van uw oom en vluchtte naar het huis van uw zus, waar u de nacht doorbracht.

De volgende dag vertrok u naar Kabul en vervolgens naar Nimroz, vanwaar u op 14 sunbula 1394 Afghaanse kalender (5 september 2015) Afghanistan verliet om via onder andere Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië en Hongarije naar België te reizen waar u aankwam op 31 oktober 2015 en asiel aanvraag op 10 november 2015.

U vreest om bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omdat uw bedrijf samenwerkte met het bedrijf F. S. [...].

Ter staving van uw aanvraag legt u uw originele taskara neer, twee huurcontracten, een foto van uzelf, een dreigbrief van de taliban, twee contracten tussen uw bedrijf en het bedrijf F. S. [...], negentien facturen en de twee omslagen waarin dit alles naar België werd verzonden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend omdat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn.

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er kan geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vervolgingsfeiten van de hand van de taliban omdat uw verklaringen over de vervolgingsfeiten en vooral uw eigen reacties hierop onwaarschijnlijk en incoherent zijn.

Ten eerste moet opgemerkt dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) substantieel verschillen van uw verklaringen bij het CGVS. Bij de DVZ verklaarde u immers dat de taliban in uw winkel kwamen en u zeiden dat u uw werk moest verlaten, hetgeen drie dagen later bevestigd werd in een dreigbrief die de taliban achterlieten bij u thuis (vragenlijst CGVS dd. 28/01/2016, p. 2). Bij het CGVS beweert u echter dat u nadat de taliban u waarschuwden op uw werk, twee dagen later een telefoon kreeg van de belangrijke talibancommandant Q. A. [...] (gehoorverslag CGVS dd. 17/11/2017, p. 2, 13, 17, 19). In dit telefoontje zou Q. A. [...] u gevraagd hebben om niet louter te stoppen met uw werk maar juist om samen te werken met de taliban en een bomaanslag te helpen plegen (CGVS, p. 13, 17, 19). Dit is een essentieel verschil. U beweert bij aanvang van het gehoor bij het CGVS dat u wel degelijk gesproken had bij de DVZ over de oproep, dat uw verklaringen u werden voorgelezen en u toen dezelfde bemerkingen maakte als bij aanvang van het gehoor bij het CGVS (CGVS, p. 2). Het is weinig geloofwaardig dat de DVZ in eerste instantie tot tweemaal toe enkel zou opschrijven dat u uw werk moest achterlaten omdat u auto-onderdelen verkocht aan buitenlandse firma's zonder dat de DVZ daarbij ook uw andere bewoordingen weer zou geven dat u moest meewerken om een aanslag te plegen, en in tweede instantie is het ook niet geloofwaardig dat de DVZ uw aanpassingen niet zou hebben genoteerd, die u na het voorlezen van uw verklaringen zou hebben gemaakt (Vragenlijst CGVS). Dat er in het verslag van de DVZ geen spoor terug te vinden is van Q. A. [...], zijn oproep en de vraag om mee te werken met de taliban om een aanslag te plegen, terwijl u bij het CGVS uiteindelijk ook zelf aangeeft dat u niet bedreigd werd om u met uw werk te doen stoppen maar om u te dwingen te assisteren in een aanslag (CGVS, p. 26), is dan ook frappant. Dat u uw verklaringen op zulke essentiële punten heeft aangepast, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid sterk. Vervolgens is het ook opmerkelijk dat u bij de DVZ heel algemeen aanhaalt dat de taliban u verweet een ongelovige te zijn omdat u voor verschillende buitenlandse firma's werkte (vragenlijst CGVS, vraag 5) maar u bij het CGVS die verschillende buitenlandse firma's verenigt tot één Afghaans bedrijf: Farook Stanekzai (CGVS, p. 3). De dreigbrief van de taliban die u neerlegt, vermeldt bovendien op geen enkel moment de oproep die Q. A. [...] zou gepleegd hebben, noch de vraag van de taliban om een aanslag mee te helpen beramen, terwijl deze brief wel expliciet de waarschuwing vermeldt die u kreeg in uw winkel (CGVS, p. 21-22). Het is weinig geloofwaardig dat deze brief, die dan nog getekend is door dezelfde Q. A. [...], wel de initiële waarschuwing zou vermelden maar niet de oproep van Q. A. [...] zelf waarbij het concrete voorstel tot samenwerking gegeven wordt, hetgeen u toen verwierp. Bovendien werd de brief ook pas verstuurd nadat u had geweigerd mee te werken aan hun plan (CGVS, p. 13). tijdens uw gehoor bij het CGVS legt u dan weer tegenstrijdige verklaringen af omtrent de initiële waarschuwing die u kreeg van twee leden van de taliban in uw winkel in Kabul. In eerste instantie beweert u dat deze talibanleden naar uw winkel kwamen en u waarschuwden om geen zaken meer te doen met "dat bedrijf" (CGVS, p. 13). In tweede instantie beweert u echter – als reden waarom u niemand van het bedrijf F. S. [...] op de hoogte had gebracht van het bezoek van de taliban aan uw winkel – dat u na dit eerste bezoek geen idee had dat het enig verband hield met het bedrijf F. S. [...] (CGVS, p. 18). Uw tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen over de directe reden en gebeurtenissen die hebben geleid tot uw vlucht uit Afghanistan, doen sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw motieven.

Vervolgens moeten er ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij uw reacties op de verschillende gebeurtenissen. U verklaart dat u, nadat de twee talibanleden in uw winkel kwamen om u te waarschuwen geen zaken meer te doen met dat bedrijf, niets ondernam (CGVS, p. 18). U zou niets teruggezegd hebben omdat u in shock was en ze het niet toelieten om iets terug te zeggen (CGVS, p. 17). Nochtans zouden deze talibanleden u reeds in dit bezoek gezegd hebben dat u als ongelovige werd gezien en uw dood diende af te wachten (CGVS, p. 17) en u geen zaken meer mocht doen met "dat bedrijf" (CGVS, p. 13). Dat u zich daarbij geen vragen stelde en ook niet poogde te achterhalen wat ze bedoelden met "dat bedrijf", is op zich al uiterst merkwaardig. Dat u echter nadien ook verklaart dat u na hun bezoek initieel dacht dat het een slechte grap was (CGVS, p. 18) staat niet enkel in contrast met uw verklaring dat u in shock was, deze verklaring is ook frappant gezien de Afghaanse context en de verklaringen van uw bezoekers dat u als ongelovige werd gezien en uw dood diende af te wachten. Dat u na deze bewoordingen zou denken dat het om een grap ging, is allerm minst geloofwaardig te noemen. Er mag dan ook verwacht worden dat u in die situatie net alles in het werk zou stellen om te achterhalen welke mensen net bij u binnengekomen waren en waarom zij het hadden gemunt op "dat bedrijf". Dat u eigenlijk initieel dacht dat het een slechte grap was (CGVS, p. 18) staat ook in schril contrast met uw verklaring dat u er op dat moment zeker van was dat het mannen van Nakhtar – een andere naam voor

Q. A. [...] (CGVS, p. 18) – of van Hamayoun moesten zijn (CGVS, p. 19), beiden talibancommandanten van Babus (CGVS, p. 25). Dat u na deze persoonlijke doodsbedreigingen absoluut niets ondernam om veilig te blijven (CGVS, p. 19), om andere belanghebbenden te verwittigen of om hulp te zoeken (CGVS, p. 18), is moeilijk te geloven. Dit wordt enkel nog versterkt door uw verklaringen over de telefonische oproep van Q. A. [...] zelf. U beweert namelijk dat u nadat deze belangrijke talibancommandant u persoonlijk opbelde en u met de dood bedreigde, wederom niets deed (CGVS, p. 20). U verwittigde zelfs uw eigen familie niet, waarvan u wist dat die zich net in het gebied bevond waar deze talibancommandant actief was (CGVS, p. 20). Uw verklaring hiervoor dat u uw familie niet ongerust wenste te maken (CGVS, p. 20) is niet ernstig gezien het type bedreigingen dat u kreeg. Zelfs het bedrijf F. S. [...], waarover u dus rechtstreeks van een commandant van de taliban vernomen had dat deze een aanslag wilde plegen op hen, verwittigde u pas een dag later (CGVS, p. 20), terwijl u zelf nog een dag in uw winkel bleef werken ondanks de gevaarlijke situatie (CGVS, p. 21). Uw incoherente verklaringen en uw gelatenheid na het ontvangen van zulke ernstige doodsbedreigingen maakt de geloofwaardigheid van deze gebeurtenissen dan ook sterk ongeloofwaardig.

Voorts is ook de reactie van uw familie op de gebeurtenissen en bedreigingen waarmee zij geconfronteerd werden allerminst geloofwaardig. Het is enerzijds al vreemd dat uw vader en broer nadat zij bezocht werden door de taliban op woensdag en een dreigbrief ontvingen die voor u bestemd was, niets ondernamen om u te contacteren tot de ochtend erop (CGVS, p. 21). Uw verklaring hiervoor is dat ze veel aan hun hoofd hadden en naar het ziekenhuis moesten (CGVS, p. 21). Dit kan opnieuw niet overtuigen, zeker aangezien uw vrouw of één van uw twee andere broers u ook hadden kunnen verwittigen.

Anderzijds is het volstrekt onbegrijpelijk dat uw vader en uw broer – die volgens u nochtans een schedelbreuk had opgelopen (CGVS, p. 25) – reeds twee dagen na de aanval, op vrijdag, doodleuk terug naar huis zijn gekeerd (CGVS, p. 25) en sindsdien samen met de rest van uw familie nog steeds op dezelfde plek wonen (CGVS, p. 26). Dit gedrag is geenszins overeen te stemmen met een vrees voor vervolging en met de doodsbedreigingen die u zou ontvangen hebben van Q. A. [...]. Deze belangrijke talibancommandant die verantwoordelijk was voor heel de regio (CGVS, p. 25) kwam naar uw huis, liet uw vader en broer het ziekenhuis in slaan met gebroken handen en een schedelbreuk, gaf een dreigbrief af, liet de taliban de volgende dag opnieuw naar uw huis komen om u te beschieten en spullen en kasten in uw huis te vernielen omdat het gebouwd werd met “ongelovigengeld” (CGVS, p. 24) en sloegen daarbij ook uw andere broer (CGVS, p. 24). Dat uw familie ondanks dit alles toch op exact dezelfde plek bleef wonen is – los van de opmerkelijk korte herstelperiode van 48 uur voor uw broers schedelbreuk – niet ernstig te nemen. Evenmin valt het te rijmen met uw – begrijpelijke – reactie nadat u hoorde dat de taliban bij u thuis waren langs geweest, namelijk het weghalen van uw vrouw en kind om ze naar uw zus te brengen (CGVS, p. 13). Dat u dit toen zo dringend achtte maar één hectische dag later geen graten meer zag in het achterlaten van uw gezin en familie in hetzelfde huis, is niet geloofwaardig.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen kende met de taliban. Er kan dan ook worden geoordeeld dat u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van

regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, met name dat u van ongeveer 2007-2008 (twee jaar en zeven maanden voor het jaar 1389 Afghaanse kalender) tot uw vertrek op 5 september 2015 in Kabul werkte, er een eigen bedrijf runde, en slechts één keer per week naar Logar terugkeerde (CGVS, p. 10-12) dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van

dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde stukken kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw taskara, uw huurcontracten, uw foto, de contracten en facturen van uw bedrijf met het bedrijf F. S. [...] en de briefomslagen waarin dit alles naar België werd gestuurd, hebben geen betrekking op de effectieve bedreigingen die u en uw familie zouden ondergaan hebben. Wat betreft de dreigbrief van de taliban moet worden opgemerkt dat documenten enkel aangevoerd kunnen worden wanneer zij ondersteuning vinden in geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier niet het geval is. De dreigbrief werd eveneens aangehaald om incoherenties aan te tonen in uw asielmotieven. Tot slot moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1.2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. Na een korte theoretische toelichting, verwijst de verzoekende partij naar haar vrees voor vervolging door de taliban omdat zij aangevallen en bedreigd werd door de taliban, waardoor zij Afghanistan diende te ontvluchten. De verzoekende partij geeft aan dat haar verklaringen hieromtrent coherent en aannemelijk zijn. Zij wijst erop dat zij niet kan rekenen op de bescherming van de nationale en lokale autoriteiten. De verzoekende partij vervolgt dat zijn geen intern vestigingsalternatief meer heeft aangezien haar familie machteloos geworden is.

- In een tweede onderdeel beroept de verzoekende partij zich op een "Schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, zijnde de materiële motiveringsplicht".

Na een korte theoretische toelichting, betwist zij de beoordeling van de commissaris-generaal:

"Ten eerste verwerpt de bestreden beslissing de asielaanvraag van verzoeker omwille van het feit dat, volgens de bestreden beslissing, de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn aangezien de vervolgingsfeiten en de reactie van verzoeker hierop onwaarschijnlijk en incoherent zijn. Volgens de bestreden beslissing "ten eerste moet opgemerkt dat uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken substantieel verschillen van uw verklaringen bij het CGVS. Bij de DVZ verklaarde

u immers dat de taliban in uw winkel kwamen en u zeiden dat u uw werk moest verlaten, hetgeen drie dagen later bevestigd werd in een dreigbrief die de taliban achterlieten bij u thuis. Bij het CGVS beweert u echter dat u nadat de taliban u waarschuwden op uw werk, twee dagen later een telefoon kreeg van de belangrijke talibancommandant Q. A. [...]. In dit telefoontje zou Q. A. [...] u gevraagd hebben om niet louter te stoppen met uw werk maar juist om samen te werken met de taliban en een bomaanslag te helpen plegen

Verzoeker heeft de eer hierop te antwoorden dat de bestreden beslissing een volledige misvatting van zijn verklaring bij de DVZ en het CGVS gemaakt heeft, zijn de chronologie van de incidenten met de taliban naar aanleiding van zijn zakenrelatie met het auto bedrijf F. S. [...].

Meer bepaald, in zijn verkering zowel bij DVZ als bij het CGVS, heeft verzoeker ontegensprekelijk verklaard dat hij ten eerste een bezoek van de taliban gekregen heeft met het verzoek een einde aan zijn zakenrelatie met F. S. [...] te maken. Ten tweede, aangezien verzoeker geen gevolgen aan deze verzoek gegeven heeft, werd verzoeker door talibancommandant Q. A. [...] telefonisch bedreigd. Ten derde kwam de dreigbrief van de taliban aangezien het bezoek en telefonisch dreigement zonder resultaten gebleven waren.

Verzoeker merkt op dat de chronologie van voormelde incidenten in de bestreden beslissing niet te vinden is. Wat erop wijst dat de PO bij de DVZ en CGVS de verklaringen van verzoeker niet juist hebben weergegeven met als gevolg dat de bestreden beslissing van een foutief motivering uitgaat.

Ter staving van voormelde vaststelling, heeft verzoeker bij de aanvang van zijn gehoor bij het CGVS spontaan melding van de fouten die de PO bij DVZ gemaakt heeft, alwaar deze laatste nagelaten heeft de nodige correctie door te voeren. Bij de DVZ, werd aan verzoeker gemeld dat hij bij het CGVS de mogelijkheden zou krijgen om zijn correctie door te voeren, wat hij bij de aanvang van zijn gehoor spontaan gedaan heeft.

Wat de dreigbrief betreft, is de bestreden beslissing van mening dat deze brief weinig geloofwaardig is aangezien deze laatste de initiële waarschuwing van de taliban vermeld heeft terwijl de telefonische oproep van Q. A. [...] niet werd vermeld.

Verzoeker merkt op dat de taliban in hun dreigbrieven geen melden maakt van alle dreigementen die aan ongelovigen worden gemaakt. Meer nog is de taliban hiertoe niet verplicht. Dat de telefonisch oproep van Q. A. [...] in een dreigbrief niet wordt vermeld, leidt zeker en vast niet tot de ongeloofwaardigheid van de dreigbrief.

Ten tweede is de bestreden beslissing ten onrechte van mening dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is omwille van het feit dat verzoeker geen reactie op de dreigementen van de taliban geformuleerd heeft ten tijde van het bezoek van de taliban in zijn winkel.

Verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing volledig in strijd is met de materiële motiveringsplicht aangezien deze beslissing geen juist beeld van de taliban heeft, zijnde dat de taliban geen tegensprekelijk bezoek aan ongelovigen organiseert. Wanneer taliban een bezoek aan ongelovigen organiseert, is het niet de bedoeling dat de betrokkene de kans krijgt om zich te verdedigen of vragen te stellen. Daar voor heeft de taliban geen tijd voor. In concreto, is de reactie van verzoeker volledig conform, zijnde dat hij de mogelijkheid niet heeft om vragen aan de taliban te stellen.

Ten derde werd de internationale bescherming aan verzoeker niet toegekend omwille van het fait dat zijn familie, na het bezoek van de taliban, in hun familiale woning bleef wonen.

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing de vraag naar een alternatieve vestigingsplaats voor de familie van verzoeker niet gesteld heeft. Aangezien zijn vader en broer geen vestigingsalternatieven hebben, zijn zij verplicht om naar de familiale woning terug te keren. Meer nog, kunnen zij niet op straat of in het huizenhuis blijven wonen. Wat inhoudt dat zij noodgedwongen waren om naar hun familiale woning terug te keren.

Verzoeker komt tot de vaststelling dat de beweringen van de bestreden beslissing niet aannemelijk zijn en dat zijn asielrelaas geloofwaardig is.

Verzoeker kan allen maar vaststellen dat de bestreden beslissing niet geslaagd heeft de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag in het gedrang te brengen, zodat hij in aanmerking voor de vluchtelingenstatus komt"

- Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, als derde onderdeel van haar betoog, merkt de verzoekende partij op dat het conflictgerelateerd geweld in haar regio van herkomst, met name Dag Kala, in het district Pul-e-Alam in de provincie Logar toeneemt. De verzoekende partij verwijst hiervoor naar het rapport van "UNHCR Eligibility Guidelines" van 19 april 2016. De verzoekende partij concludeert dat zij niet beschikt over een intern vestigingsalternatief.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Gelet op de uitgebreide en gedetailleerde motivering van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich zou beperkt hebben tot lichtzinnige overwegingen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

2.2.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.3.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart dat zij sinds 2010 een eigen zaak in Kaboel had. Zij verhandelde auto-onderdelen. Ten gevolge hiervan had ze contact met het bedrijf van F.S. dat geleid werd door H.N.S., die de broer van een parlements lid is. De verzoekende partij verklaart dat zij omwille van deze zakenrelatie als een ongelovige wordt beschouwd door de taliban en door hen bedreigd werd waardoor ze niet kan terugkeren naar Afghanistan.

De verzoekende partij legt de volgende stukken neer ter staving van haar vluchtrelaas: originele taskara, foto van haarzelf, een dreigbrief van de taliban, twee contracten tussen het bedrijf van de verzoekende partij en het bedrijf van F.S., negentien facturen en twee omslagen waarin voormelde stukken naar België werden verstuurd.

De Raad wijst erop dat een deel van de voorgelegde documenten - met name haar taskara - persoonsgegevens bevat die niet worden betwist. De verzendbewijzen tonen enkel aan dat de verzoekende partij post ontving. De twee contracten tussen het bedrijf van de verzoekende partij en het bedrijf van F.S., de negentien facturen en de foto van de verzoekende partij hebben eveneens betrekking op gegevens die niet worden betwist, met name haar werk. Op zich hebben deze documenten echter geen betrekking op de effectieve bedreigingen die de verzoekende partij en haar

familie ondergaan zouden hebben. Zij staven de kern van het vluchtrelaas van de verzoekende partij niet.

De handgeschreven dreigbrief is op zich niet voldoende om het vluchtrelaas van de verzoekende partij gegrond te verklaren nu niet kan nagegaan worden of deze brief daadwerkelijk door de talibanleider Q.A. opgesteld werd. Immers moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude op grote schaal waardoor er veel Afghaanse (officiële) documenten in omloop zijn die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping verworven zijn zodat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is (landeninformatie CGVS, stuk 16, "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van Cedoca van 21 november 2017). Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"De dreigbrief van de taliban die u neerlegt, vermeldt bovendien op geen enkel moment de oproep die Q.A. [...] zou gepleegd hebben, noch de vraag van de taliban om een aanslag mee te helpen beramen, terwijl deze brief wel expliciet de waarschuwing vermeldt die u kreeg in uw winkel (CGVS, p. 21-22). Het is weinig geloofwaardig dat deze brief, die dan nog getekend is door dezelfde Q.A. [...], wel de initiële waarschuwing zou vermelden maar niet de oproep van Q. A.[...] zelf waarbij het concrete voorstel tot samenwerking gegeven wordt, hetgeen u toen verwierp. Bovendien werd de brief ook pas verstuurd nadat u had geweigerd mee te werken aan hun plan (CGVS, p. 13)."* Gelet de relatieve bewijswaarde van het voorgelegd document en het gegeven dat voormeld document niet overeenstemt met de verklaringen van de verzoekende partij, volstaat deze dreigbrief op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van verzoekers vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van haar asielrelaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de chronologie van de feiten. Ze benadrukt dat ze eerst bezoek gekregen heeft van leden van de taliban met het verzoek om een einde aan de zakenrelatie met F.S. te maken. Aangezien ze geen gevolg gegeven heeft aan dit verzoek, werd ze door een talibancommandant Q.A. telefonisch bedreigd. Ten derde kwam de dreigbrief van de taliban. In deze stelt de Raad vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift vasthoudt aan de chronologie van de feiten zoals uiteengezet op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna CGVS).

In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat deze versie van de feiten, die de kern van haar vluchtrelaas, verschillen van hetgeen de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft. Daarenboven gaat de verzoekende partij er in het verzoekschrift ook aan voorbij dat zij tijdens het gehoor op het CGVS verklaard heeft dat de talibancommandant gevraagd heeft om samen te werken met de taliban en een bomaanslag te helpen plegen (CGVS, p. 13, 17, 19). Dit element, dat de kern van haar vluchtrelaas betreft, werd door de verzoekende partij niet bij de Dienst Vreemdelingenzaken vermeld. In haar verzoekschrift herhaalt de verzoekende partij dat de Dienst Vreemdelingenzaken een fout begaan heeft bij het noteren van haar verklaringen en dat ze dit bij het begin van het gehoor op het CGVS verklaard heeft. In dit verband wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat: *"U beweert bij aanvang van het gehoor bij het CGVS dat u wel degelijk gesproken had bij de DVZ over de oproep, dat uw verklaringen u werden voorgelezen en u toen dezelfde bemerkingen maakte als bij aanvang van het gehoor bij het CGVS (CGVS, p. 2). Het is weinig geloofwaardig dat de DVZ in eerste instantie tot tweemaal toe enkel zou opschrijven dat u uw werk moest achterlaten omdat u auto-onderdelen verkocht aan buitenlandse firma's zonder dat de DVZ daarbij ook uw andere bewoordingen weer zou geven dat u moest meewerken om een aanslag te plegen, en in tweede instantie is het ook niet geloofwaardig dat de DVZ uw aanpassingen niet zou hebben genoteerd, die u na het voorlezen van uw verklaringen zou hebben gemaakt (Vragenlijst CGVS). Dat er in het verslag van de DVZ geen spoor terug te vinden is van Q. A. [...], zijn oproep en de vraag om mee te werken met de taliban om een aanslag te plegen, terwijl u bij het CGVS uiteindelijk ook zelf aangeeft dat u niet bedreigd werd om u met uw werk te doen stoppen maar om u te dwingen te assisteren in een aanslag (CGVS, p. 26), is dan ook frappant. Dat u uw verklaringen op zulke essentiële punten heeft aangepast, ondermijnt uw algemene geloofwaardigheid sterk."*

In de bestreden beslissing wordt voorts opgemerkt dat er nog andere tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van de verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De verzoekende partij heeft immers op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat de taliban haar verweet een ongelovige te zijn omdat ze voor

verschillende buitenlandse firma's werkte (vragenlijst CGVS, vraag 5), terwijl tijdens het gehoor op het CGVS er maar sprake is van één Afghaans bedrijf: F. S. (CGVS, p. 3). Voorts legt de verzoekende partij tijdens het gehoor op het CGVS tegenstrijdige verklaringen af omtrent de initiële waarschuwing die ze kreeg van twee leden van de taliban in haar winkel in Kabul. Enerzijds heeft de verzoekende partij verklaart dat deze talibanleden naar haar winkel kwamen en haar waarschuwden om geen zaken meer te doen met "dat bedrijf" (CGVS, p. 13). Anderzijds heeft de verzoekende partij ook verklaard dat – als reden waarom zij niemand van het bedrijf F.S. op de hoogte had gebracht van het bezoek van de taliban aan haar winkel – zij na dit eerste bezoek geen idee had dat het enig verband hield met het bedrijf F. S. (CGVS, p. 18). Voormelde tegenstrijdige en weinig coherente verklaringen over de directe reden en gebeurtenissen die hebben geleid tot haar vlucht uit Afghanistan, doen wederom ook sterk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas.

Het gegeven dat de taliban geen tegensprekelijke bezoeken organiseert aan ongelovigen doet geen afbreuk aan de volgende draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing: *"Dat u echter nadien ook verklaart dat u na hun bezoek initieel dacht dat het een slechte grap was (CGVS, p. 18) staat niet enkel in contrast met uw verklaring dat u in shock was, deze verklaring is ook frappant gezien de Afghaanse context en de verklaringen van uw bezoekers dat u als ongelovige werd gezien en uw dood diende af te wachten. Dat u na deze bewoordingen zou denken dat het om een grap ging, is allerminst geloofwaardig te noemen. Er mag dan ook verwacht worden dat u in die situatie net alles in het werk zou stellen om te achterhalen welke mensen net bij u binnengekomen waren en waarom zij het hadden gemunt op "dat bedrijf". Dat u eigenlijk initieel dacht dat het een slechte grap was (CGVS, p. 18) staat ook in schril contrast met uw verklaring dat u er op dat moment zeker van was dat het mannen van N. [...] – een andere naam voor Q.A. [...] (CGVS, p. 18) – of van H.[...] moesten zijn (CGVS, p. 19), beiden talibancommandanten van Babus (CGVS, p. 25). Dat u na deze persoonlijke doodsbedreigingen absoluut niets ondernam om veilig te blijven (CGVS, p. 19), om andere belanghebbenden te verwittigen of om hulp te zoeken (CGVS, p. 18), is moeilijk te geloven. Dit wordt enkel nog versterkt door uw verklaringen over de telefonische oproep van Q. A.[...] zelf. U beweert namelijk dat u nadat deze belangrijke talibancommandant u persoonlijk opbelde en u met de dood bedreigde, wederom niets deed (CGVS, p. 20). U verwittigde zelfs uw eigen familie niet, waarvan u wist dat die zich net in het gebied bevond waar deze talibancommandant actief was (CGVS, p. 20). Uw verklaring hiervoor dat u uw familie niet ongerust wenste te maken (CGVS, p. 20) is niet ernstig gezien het type bedreigingen dat u kreeg. Zelfs het bedrijf F. S. [...], waarover u dus rechtstreeks van een commandant van de taliban vernomen had dat deze een aanslag wilde plegen op hen, verwittigde u pas een dag later (CGVS, p. 20), terwijl u zelf nog een dag in uw winkel bleef werken ondanks de gevaarlijke situatie (CGVS, p. 21)."* Voormelde incoherente verklaringen en de gelatenheid van de verzoekende partij na het ontvangen van dergelijke ernstige doodsbedreigingen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas van de verzoekende partij.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook terecht gesteld dat: *"Voorts is ook de reactie van uw familie op de gebeurtenissen en bedreigingen waarmee zij geconfronteerd werden allerminst geloofwaardig. Het is enerzijds al vreemd dat uw vader en broer nadat zij bezocht werden door de taliban op woensdag en een dreigbrief ontvingen die voor u bestemd was, niets ondernamen om u te contacteren tot de ochtend erop (CGVS, p. 21). Uw verklaring hiervoor is dat ze veel aan hun hoofd hadden en naar het ziekenhuis moesten (CGVS, p. 21). Dit kan opnieuw niet overtuigen, zeker aangezien uw vrouw of één van uw twee andere broers u ook hadden kunnen verwittigen. Anderzijds is het volstrekt onbegrijpelijk dat uw vader en uw broer – die volgens u nochtans een schedelbreuk had opgelopen (CGVS, p. 25) – reeds twee dagen na de aanval, op vrijdag, doodleuk terug naar huis zijn gekeerd (CGVS, p. 25) en sindsdien samen met de rest van uw familie nog steeds op dezelfde plek wonen (CGVS, p. 26). Dit gedrag is geenszins overeen te stemmen met een vrees voor vervolging en met de doodsbedreigingen die u zou ontvangen hebben van Q. A. [...]. Deze belangrijke talibancommandant die verantwoordelijk was voor heel de regio (CGVS, p. 25) kwam naar uw huis, liet uw vader en broer het ziekenhuis in slaan met gebroken handen en een schedelbreuk, gaf een dreigbrief af, liet de taliban de volgende dag opnieuw naar uw huis komen om u te beschieten en spullen en kasten in uw huis te vernielen omdat het gebouwd werd met "ongelovigengeld" (CGVS, p. 24) en sloegen daarbij ook uw andere broer (CGVS, p. 24). Dat uw familie ondanks dit alles toch op exact dezelfde plek bleef wonen is – los van de opmerkelijk korte herstelperiode van 48 uur voor uw broers schedelbreuk – niet ernstig te nemen. Evenmin valt het te rijmen met uw – begrijpelijke – reactie nadat u hoorde dat de taliban bij u thuis waren langs geweest, namelijk het weghalen van uw vrouw en kind om ze naar uw zus te brengen (CGVS, p. 13). Dat u dit toen zo dringend achtte maar één hectische dag later geen graten meer zag in het achterlaten van uw gezin en familie in hetzelfde huis, is niet*

geloofwaardig. “ Voormelde terechte motieven van de bestreden beslissing, worden ook niet weerlegd door de verzoekende partij.

Immers na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen omtrent de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht uit Afghanistan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan de verzoekende partij toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft. De verzoekende partij komt in wezen niet verder dan het louter volharden in haar vluchtrelaas, het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet en dat de verzoekende partij derhalve niet het voordeel van de twijfel kan worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt: *“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal*

veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, met name dat u van ongeveer 2007-2008 (twee jaar en zeven maanden voor het jaar 1389 Afghaanse kalender) tot uw vertrek op 5 september 2015 in Kabul werkte, er een eigen bedrijf runde, en slechts één keer per week naar Logar terugkeerde (CGVS, p. 10-12) dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van

dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Gelet op het gegeven dat de verzoekende partij sinds ten minste 1389 (Afghaanse kalender) in Kaboel woont, werkt, en er zelfs een eigen zaak opgestart heeft is het niet kennelijk onredelijk om in het kader van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet de toetsing ten aanzien van Kaboel uit te voeren en niet ten aanzien van Dag Kala.

Uit de aan de aanvullende nota van de commissaris-generaal toegevoegde informatie (rechtsplegingsdossier, stuk 8) blijkt dat de voormelde analyse heden nog steeds actueel en correct is.

De verzoekende partij uit weliswaar kritiek op de hiervoor geciteerde motieven, doch zij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 8) onjuist of achterhaald zou zijn. Aldus worden deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.4. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

2.5. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS